

Wit

heeft een donkere rand

Wit

heeft een donkere rand

Kristel G. Clément

Kristel G. Clément
Eerste druk: juni 2020

ISBN: 9789464054743
ISBN e-book: 9789464054742

© Kristel G. Clément
Omslag: eigen ontwerp

Bravenewbooks.nl

“Parels groeien daar waar pijn hen heeft gevormd tot wat ze
geworden zijn.”

Mylène Désir

1.

Een kolkend geluid van zeegolven en roepende, gillende en fluisterende stemmen. Boven mijn hoofd ronkte ritmisch de motor van een helikopter. Ik wilde kijken wat er aan de hand was, maar werd verblind door de zon. Langzaam ebde de herrie weg. Enkel het gonzen bleef over. Een kinderstemmetje fluisterde iets, en een zwaardere stem bromde terug. *“Will she stay, daddy?”* Vlakbij mij klonk een kort en krachtige *“Ssst!”*

Ik knipperde met mijn ogen, tot ik gewoon was aan het licht van de kamer. Ik lag in een wit bed met witte muren rond mij. De lakens voelden zacht aan. Ze waren niet steriel wit, geen ziekenhuiswit, eerder zacht wit. Recht voor mij keek ik in een stel pikzwarte ogen. Een vriendelijke blik die oprecht gelukkig leek om me wakker te zien worden. Honderden vragen kwamen tegelijk in me op en vormden een monsterfile in mijn hersenen. Ik kon niet anders dan voor me uitstaren, recht in die diepe ogen van de man voor mij.

“Don’t worry,” zei de man. Hij legde zijn hand op mijn schouder. *“Je kan hier blijven zolang het nodig is. Wij zorgen hier wel voor jou.”*
Ik glimlachte terug.

Hij sprak Engels. Mijn Engels was te beperkt om te kunnen uitmaken of het voor hem zijn moedertaal was. Ik glimlachte en sloot de ogen. Een voor een kwamen de vragen terug op in mijn hoofd, maar de energie om ze te stellen ontbrak. In het Engels dan nog. Mijn oogleden werden zwaar en mijn glimlach verdween.

***

Soms raakt je hele tijdsbesef in de war wanneer je geslapen hebt. Je hebt totaal geen idee of je nu tien minuutjes je ogen hebt gesloten, of een hele nacht.

Dat voelde het voor mij. Net alsof ik uit het niets wakker werd. Zoals een baby die pas geboren wordt en nog niet weet hoe hij moet denken. Waarom ontwaakte ik? Ik was te suf om mijn hersenen te laten werken. Waarschijnlijk was ik voorlopig gewoon uitgeslapen, hoewel dat niet zo aanvoelde.

Het was stil in de kamer. Heel erg stil. Mijn ogen voelden droog aan, dus hield ik ze nog even dicht. Ik concentreerde me op geluid. Kon ik iets horen? Eender wat? Neen, toch niet. Het bleef stil. Er hing een geur die me niet vertrouwd was. Ik lag niet in mijn eigen bed, dat was duidelijk.

Stilaan sijpelden enkele herinneringen binnen. Ik was op vakantie in Spanje met Kim, mijn collega en goede vriendin.

Ik rekte me lui uit om mijn gsm op het nachtkastje te nemen, maar mijn hand bleef in het ijle. Was ik dan zover naar het voeteneinde gezakt? Ik graaide omhoog, boven mijn hoofd, eerst met kleine bewegingen om me niet te stoten, maar hoe ik ook zwaaide, er was niets. Uiteindelijk opende ik dan toch mijn ogen.

Ik wipte rechtop in bed, klaarwakker, mijn hart klopte in mijn keel. Ik lag in een wit bed, in een kamer met witgeverfde muren. Voor de ramen hingen witte gordijnen. Ze waren nog gesloten, maar de zon probeerde haar stralen er toch doorheen te duwen. Op de wandklok zag ik dat het twintig voor elf was. Aan mijn linkerkant zag ik een muur die halverwege de ruimte stopte. Daarachter stond een zetel bij

een salontafeltje. Een vaas met bloemen op de salontafel zorgde voor de enige kleur in de kamer. Ik zag niet het hele salon. Voor mijn bed stond een witte tafel met twee schuiven. Zoals het bureau van een jeugdkamer.

Was dit zo'n moment waarop je in je wang moet knijpen om te weten of je droomt?

Links achter mij ging de deur open. Ik herkende meteen de man met de vriendelijke blik. In zijn handen droeg hij een dienblad met een kan water en een glas en hij scheen blij verrast om me rechtop in bed te zien zitten.

“Hello, Sleepyhead”, klonk het en hij zette het dienblad op de kast voor het bed. Toen ging hij op het voeteneinde zitten. “Heb je goed geslapen?” “Geen hoofdpijn meer?” “Heb je honger?” “Wil je wat drinken?” Verrast door zijn pertinente vragen antwoordde ik telkens zeer kort met “Yes”, “No”, “Thank you.” Mijn stem klonk als een krakende keukenkast. “Wacht”, gebod ik toen hij aanstalten maakte om weer weg te gaan, “Wat doe ik hier?”

Zijn ene mondhoek vertrok een beetje, maar meteen glimlachte hij weer. Het stoppelbaardje van een paar dagen gaf meer expressie aan zijn gezicht. Hij schonk me een glas water in.

“Drink eerst eens. En je moet iets eten. Ik haal je wat”, zei hij, “daarna vertel ik je alles wat je moet weten.” Zijn stem klonk zeer ernstig. Hij trok de deur achter zich dicht.

Het water smaakte zoet, alsof het rechtstreeks van een bron kwam. Ik stapte uit bed om me nog een glas in te schenken, maar alles draaide rondom mij. Ik plofte terug op

bed en klemde mijn handen om het glas, alsof het me steun zou bieden. Misschien zocht ik contact met de realiteit.

Hoorde ik die man eigenlijk te kennen? Ik dacht niet dat ik hem al ooit in mijn leven had gezien. Of was ik mijn geheugen kwijt? En hoe kwam dat dan? Had ik een ongeval gehad? Ik bestudeerde mijn lichaam maar zag geen gips of ander verband. Er zat nog beweging in mijn handen en voeten.

Was ik misschien gedrogeerd? De man met de vriendelijke blik sprong me voor de geest. Had hij me gedrogeerd? En waarom dan wel? Om iets te verbergen? Oh help, goeie god, misschien was die man een verkrachter, een pervers zwijn, een creep! Ik keek naar mijn kleren. Mijn short en T-shirt waren niet onberispelijk - hoe lang lag ik hier ook al in dat bed - maar er waren geen verdachte vlekken op. Deze kleren had ik wel degelijk mee gehad op vakantie in Spanje.

Zou hij mij werkelijk verkracht hebben? Ik bekeek het bed. Nee, die kreukels waren enkel op 'mijn' helft, en getuigden niet van een wild bedfeestje.

Maar misschien kikte die man op seks op niet voor de hand liggende plaatsen. En had hij me nadien iets gegeven om de herinnering te wissen. Ik stond opnieuw recht, voorzichtig deze keer. Ik duizelde niet meer.

"Ik ben Saar", prevelde ik voor me uit. Officieel was het Sarah, maar dat zei niemand. Geboren in 1992, nu zesentwintig jaar oud. Op tien oktober zou ik zevenentwintig worden. En dat ik deze man-met-vriendelijke-blik herkende uit mijn vorige ontwakens, bewees al helemaal dat mijn geheugen niet om zeep was.

Er viel geen bewijsmateriaal te bespeuren op de grond. Wat was hier toch allemaal gebeurd voor ik wakker werd? En langs waar kon ik hier weg voordat hij terugkwam? Ik begon te rillen en mijn hart klopte zichzelf bijna uit mijn borstkas.

Straks kwam die engerd terug en zat ik hier als een rat in de val.

Ik haalde diep adem en zette een paar stappen in de richting van het salon, waarvan ik maar een deel gezien had vanuit het bed. Op dat ogenblik ging de deur open, ik schrok zo dat ik me aan de witte tafel moest vasthouden om niet te vallen.

“Watch out!” De man had een nieuw dienblad mee met broodjes, een kommetje yoghurt en vers fruit. Met een onwaarschijnlijke snelheid deponeerde hij het geheel op het bed. Hij was net op tijd om me te ondersteunen voor ik tegen de grond zakte. Zijn zachte maar krachtige handen omklemden mijn schouders en hielden me recht. Ik voelde zijn warme adem in mijn nek toen hij tegen me sprak.

“Ging je al op ontdekking?” Hij glimlachte weer en in zijn blik zag ik niets anders dan bezorgdheid en warmte. Of hoe moet ik het uitdrukken? Het deed me denken aan die keer toen mijn buurmeisje en ik een gewond vogeltje uit de klauwen van onze poes hadden gered. Het vogeltje verging van schrik, en wij ook, omdat we niets verkeerd wilden doen. Na enkele uren vloog de vogel weer weg, en het gevoel dat wij toen hadden, herkende ik nu in de blik van deze man. Ik schaamde me al omdat ik hem nog geen vijf minuten eerder had uitgescholden voor perverse verkrachter, en hoopte vurig dat hij geen gedachten kon lezen.

“Wil je liever hier zitten? Kom, ik help je wel. Doe maar rustig.” Zijn armen leidden mij naar de chaise longue, die ik niet had kunnen zien vanuit het bed. Ik was blij dat ik neerzat. Was dit een revalidatiecentrum? Had ik dan toch een ongeval gehad? Of een beroerte? Was deze man een verpleger? Een dokter? Hij zette het dienblad op de

salontafel, en ging zitten in de stoel naast mij, met zijn armen op zijn knieën.

“Neem maar wat,” zei hij dan, “zal ik de appel voor je schillen?”

Ik glimlachte. Verdorie, nu moest ik weer aan dat vogeltje denken. Ik was teveel verzwakt om in de lach te schieten. Hij schildte mijn appel, en ik lepelde de yoghurt op. Het smaakte als een driesterrengerecht. Toen ik aan de appel begon, zei de man nog iets dat ik niet verstond. Ik glimlachte beleefd. Dat was blijkbaar niet de juiste reactie, want hij vroeg of ik Engels sprak.

“Een klein beetje”, verontschuldigde ik me.

De man haalde diep adem en knikte, alsof ik een groot raadsel had opgelost.

“Je bent Belg”, bevestigde hij.

Ik knikte.

“French?”

“No, Dutch.” Dat was toch het Engelse woord voor Nederlands? Wat zat dat Engels toch ver.

“I see”, zei de man.

Ik nam een stukje appel en hield het kommetje uitnodigend voor de man. Hij lachte en nam er ook eentje.

“Thank you.”

“Wat is er gebeurd?” vroeg ik.

De man stopte even met kauwen. Dan knikte hij en slikte de hap door.

“Wat weet je zelf nog, van de periode voor je hier toekwam?”

Ik wilde wel vertellen, maar de juiste woordenschat ontbrak me.

“Holiday,” zei ik, “Spain, sun, Kim.’

“Je was op vakantie in Spanje,” parafraseerde de man, “Er was veel zon en ...Kim?”

“Kim, mijn vriendin.”

De man schrok, maar herpakte zich meteen. “Oh, was je daar met een vriendin?” Hij zei het meer tegen zichzelf dan dat hij het vroeg. Zijn bezorgde frons duwde een beklemmend gevoel in mijn keel.

“Wat is er met Kim? Is ze hier ook?”

Hij beet op zijn lip en schudde langzaam zijn hoofd.

“Het was in de late namiddag. Ik kwam terug van het centrum van Tarragona en wandelde naar het strand. Ik liep aan de andere kant van de muur langs het hotel.” Hij vertelde heel rustig, zodat ik alles kon verstaan. “Ongeveer aan het poortje naar het terras van het hotel hoorde ik plots een luide knal.” Hij stopte even en bekeek me, alsof ik me nu misschien meer zou herinneren.

Ik zat met open mond te luisteren

“Het was zo irreëel. De ene deed rustig verder, de ander zocht dekking tegen de grond.” Terwijl hij weer even wachtte, probeerde ik me te herinneren of ik een uitstap gemaakt had vanuit het hotel, want dit verhaal zei me niets. “Het werd zo stil. Alsof het geluid was uitgezet.” Weer keek hij me even aan. “En toen volgde er nog een schot, en nog een. Mensen begonnen te roepen.”

Tijdens het hele relaas was ik als een standbeeld op mijn plek blijven zitten. Wat vertelde die vent toch allemaal? Wat had ik hiermee te maken? *‘A shot and another shot, and again, ...’* Onbewust glimlachte ik, alsof een vrolijk gezicht hem van zijn wartaal zou kunnen weerhouden. Ik wilde gewoon weten waar Kim was. “Don’t laugh!” zei de man plots streng. “It’s serious.” Hij wachtte tot ik mijn ernst had teruggevonden. “Oké, ga verder”, zei ik, en deed mijn best om niet te zuchten.

“Ik heb blijkbaar, net als veel mensen, een neiging tot ramptoerisme”, vervolgde hij. “Ik stak mijn hoofd binnen

langs dat poortje. Jij zat daar vlakbij, ineengedoken”, hij kromde zijn rug en trok zijn armen en knieën wat in, om me te laten zien wat hij bedoelde. “Ik kon zien dat je bang was. Ikzelf ook trouwens. Volgden er nog schoten? Een ontploffing?” Hij wachtte af tot ik me toch iets herinnerde, maar helaas. “Ik heb je bij de arm genomen en je mee naar buiten getrokken.”

“Ik had er geen idee van dat er nog iemand bij je was, het was een reflex”, zei hij, en staaarde naar me vanuit een ooghoek.

Ik knikte en beet op mijn lip. Mijn keel voelde plots kurkdroog en mijn ledematen alsof er een olifant op stond.

“We begonnen te lopen, jij liep voor mij, zo hard je kon.” “Don’t look back”, zei ik.

Het gezicht van de man klaarde op. “Precies! Dat zei ik tegen jou, ‘kijk niet om’.”

O jee, vanwaar haalde ik plots die uitspraak? Had hij dan toch gelijk? Had ik dat echt meegemaakt? Een koude rilling liep over mijn rug en straalde uit naar mijn schouders en armen. Ik sloeg mijn armen om mijn lichaam.

“We hoorden nog verschillende knallen achter ons. Jij bent zelfs een paar keer bijna gevallen. We kwamen aan bij de haven, waar mijn boot lag. Je was helemaal uitgeput van het harde lopen en van emotie. Ik heb je bijna aan boord moeten dragen.”

De man perste zijn lippen op elkaar en staaarde naar de grond tussen zijn knieën. Hij schudde het hoofd. Mijn maag keerde, en ik dacht dat ik zou moeten overgeven. Vaag verstond ik nog iets over een bom, ontploffing, aanslag en ‘*no survivors*’.

Geen overlevenden.

Wat een verhaal! Was er een aanslag gepleegd in het hotel waar ik logeerde? Wat een horror! Kon dat wel? Die hele reeks met aanslagen was toch voorbij? En waarom herinnerde ik me niets?

“Was het – echt – een aanslag?” fluisterde ik.

Het bleef stil naast mij.

Toen dacht ik aan Kim en ik hield het niet meer. Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht en snikte het uit. De man zat ineens vlak naast mij en sloeg zijn arm om mijn schouders.

“I’m so sorry!” zei hij. Zijn stem klonk iets hoger en wat benepen. Hij hield me vast tot ik uitgehuild was, en schoof een servetje naar me toe als zakdoek. We bleven nog een hele tijd zwijgend bij elkaar zitten.

“Ken je mijn naam nog?” vroeg hij dan.

Ik schudde mijn hoofd.

“Junio.”

“Saar”, fluisterde ik, maar hij had het niet gehoord, want hij zei: “Je hebt me verteld dat je Sarah heet.”

Ik knikte. Sarah, natuurlijk, ‘Saar’ klonk vreemd in het Engels.

“Hoe lang ben ik hier?”

“Je bent hier al bijna twee weken.”

Ik schrok op en keek hem strak aan. Als ik hier al twee weken op dat bed lag, hoe komt het dan dat ik nog niet dood was? Of was dit hier dan toch een ziekenhuis? Had ik een infuus gehad?

“Ziekenhuis?” vroeg ik.

“De dokter is hier elke dag geweest”, zei Junio. “In het begin reageerde je niet. We stonden op het punt om je naar het ziekenhuis te brengen. Maar langzaam werd je beter. Je sloiep bijna de hele tijd. Af en toe werd je wakker en kon je

wat drinken. De dokter zei dat het normaal is, die reactie, je was helemaal in shock. Dat heeft tijd nodig.”

“En jij dan?”

“Ik heb ook tijd nodig gehad, maar ik was er sneller door. Ik heb hier ook nog twee kinderen om voor te zorgen.”

Ik zag het voor mij en knikte. Twee kopietjes met de zwarte haren en donkere ogen van hun vader.

“Heb jij kinderen?”

“Nee”, zei ik. Ik had het ijskoud en wilde weer gaan liggen.

Junio merkte het.

“Kom, ik breng je terug naar bed. Je hebt toch al iets gegeten, je zal nu wel snel beter worden.”

We schuifelden naar het bed. Junio stopte me onder en hurkte naast me neer. Ik keek recht in zijn warme, diepe, donkere ogen en hield dat beeld vast toen ik mijn ogen sloot. Ik beeldde me in dat zijn donkere pupillen groter en groter werden, tot ik er kon inkruipen. Ik zweefde in de diepste duisternis van het heelal en liet me meevoeren op de zachte golven van vallende sterren. Net als de Kleine Prins kwam ik eenmansplaneten tegen, die me aanspraken. ‘*Don’t look back*’, zei de ene, ‘*Kom in mijn boot*,’ zei de andere, ‘*Will she stay*’, klonk het achter me, en zo ging het maar door. Op de laatste planeet zat Kim. Ze huilde. Ik wilde naar haar toe, maar ik kon plots niet verder. Ik riep haar naam: “Kim! Kim!”, maar er kwam geen geluid uit mijn keel. En Kim keek niet op. Toen werd ik weer verder meegenomen dieper en dieper het universum in.

2.

Ik had constant het gevoel dat ik in een licht soort roes verkeerde. Er zat een knoop tussen mijn slokdarm en maag, mijn keel voelde verdoofd aan en mijn hoofd was net een lege wolk. Ik sliep veel maar geraakte niet uitgerust. De wandklok was ooit blijven stilstaan op twintig voor elf en hing er nu louter als versiering. Mijn tijdgevoel raakte er helemaal door ontwricht.

De gedachte aan Kim en aan de vakantie in het hotel liet me niet los. Wat had die altijd vrolijke Kim toch moeten doormaken? Evengoed zat zij hier nu in deze luxekamer, en was ik god-weet-waar. Waarom toch? Wat had ik gedaan? Wat had Kim misdaan? Dat gat in mijn geheugen en die onwetendheid maakten me bij momenten zo razend dat ik alle lakens van het bed sleurde, huilend en krijsend van machteloosheid en frustratie.

Junio had enorm veel geduld met mij. Ik wist nog altijd niet of hij nu verpleger of dokter was, sociale werker of psychiater. Voor mij was hij een engel. Hij was altijd even kalm, vriendelijk, glimlachend en bezorgd. Tijdens een van mijn crisissen had hij me naar het venster geleid en het gordijn opengetrokken. Wat ik te zien kreeg, was onbeschrijflijk mooi. Ik zag de haven en de zee. De haven met haar witte steigers en boten in dat typische marine-contrast met een knalblauwe lucht en een blauwgrijze zee. Het was prachtig. Ik kon er uren naar kijken. Van toen af aan installeerde ik me vaak voor het venster en tuurde naar de

zee, de horizon, de eindeloze kalmte van water en lucht. Het haalde de onrust wat uit mijn hoofd.

Maar dan dacht ik terug aan thuis. Mijn ouders, mijn zus en haar man. En Milan, mijn neefje van vijf. Ik wilde hen zo verschrikkelijk graag opbellen en hun stem eens horen. Hen geruststellen en laten weten dat ik nog leefde. Maar het was te vroeg. Ik was er nog niet klaar voor, had Junio gezegd, ik moest eerst nog wat aansterken. Gelukkig was ik in goede handen.

Junio zelf had een dochter van acht en een zoontje van vijf. Hun moeder was drie jaar geleden verongelukt. Een tragisch bootongeluk, de details kende ik niet, maar zijn blik werd droevig als hij erover sprak. Hij moet die vrouw geweldig graag gezien hebben.

Ik stelde me hem voor als papa van twee. Hij was vast zo'n papa die fantastische dingen deed met zijn kinderen. Een die hun bordjes speels versierde, zodat ze hun groentjes zouden opeten, die met hen kon ravotten tot ze er alle drie uitgeteld bij neervielen, die hen op kindermaat de wereld liet ontdekken.

***

“Je ziet er al beter uit”, zei Junio op een dag, “misschien kan je je familie vandaag eens opbellen? Ze zullen wel ongerust zijn.”

Mijn adem stokte en tranen van blijdschap sprongen me al in de ogen.

“Denk je dat het je nu zal lukken?”

“Waarom niet?”

“We moeten daarvoor naar een andere plaats hier in huis.”

Een korte wandeling zou me goed doen, dacht ik, maar ik had geen idee hoe ik dat moest zeggen. “No problem”, zei ik dan maar. Bovendien had ik er zo onderhand wel alles voor over.

Samen met die witte deur ging er voor mij een nieuwe wereld open. Mijn kamer, met de zachte, smetteloos witte lakens en het luxueuze salon was nog maar een logeerkamer. Niet de plaats waar een mens zijn meesterwerk van maakt. Buiten de kamer kwamen we op een open plek met een koepel. Er kwam veel zonlicht binnen. Je kon de gang op naar links of naar rechts, of rechtdoor om de open plek over te steken. In de gangen zelf was het vrij donker. We wandelden naar rechts door een gang die mij eindeloos leek. Kaders met natuurfoto's versierden de muren. De zachte kleur van de kader kwam altijd wel ergens terug in de foto. Het leek alsof we minutenlang onderweg waren.

Eindelijk opende Junio een deur, die er net hetzelfde uitzag als die van mijn kamer, even wit en steriel, net als de deuren die we voorbijgelopen waren. Hoe kon hij hier zelf de weg nog terugvinden?

Hier was zijn bureau. Niet meer, niet minder: er stond een bureau met een computer, wat papieren, pennen en een vast telefoontoestel. Een witte kast was haast onzichtbaar tegen de wand. Junio wees me de bureaustoel aan om te gaan zitten. Ook hier bood het raam zicht op zee. Het leek me rustgevend om hier te kunnen werken, maar blijkbaar werkte Junio zelden van thuis uit. Ik begreep niet precies wat hij deed, maar aan zijn woning te zien, verdiende hij goed zijn boterham.

Hijzelf ging op de rand van het bureau zitten, zijn been raakte net het mijne. Het viel me op dat ik daar eigenlijk niets bij voelde. Junio was niet de knapste man, hij was vooral

extreem galant en vriendelijk. En hij had prachtige diepzwarte ogen. Ik zag hem als iemand die me hielp op het moment dat ik hem nodig had. Een engel, laat ons zeggen. Was dat de reden dat hij mijn hart niet sneller liet slaan? Of was ik door verpletterende emotie frigide geworden?

Junio nam de telefoon. Zijn vingers gleden over de toetsen en dan vroeg hij me het telefoonnummer van mijn ouders. Ik dicteerde hem, cijfer per cijfer, en hij tikte in wat ik zei. Ik hoorde een snelle bezettoon.

“No connection”, zei Junio. Zijn ene mondhoek trok wat opzij en hij legde de hoorn weer neer.

“Wat betekent dat?”

Junio zuchtte en keek me weer aan met zijn bezorgde blik. Hij steunde met zijn handen op de rand van het bureau en keek afwisselend naar de grond en naar mij toen hij het me uitlegde.

“Sinds die aanslag op het hotel gaat het er nogal hevig aan toe in Spanje en in de buurlanden. De communicatie met de buitenwereld verloopt erg moeizaam. Hier op het eiland hebben we wel nationale verbinding, maar we geraken er niet buiten.”

“Het eiland? Zijn wij hier niet in Spanje?”

“Nee,” glimlachte Junio, “We zijn hier op Port-Cros.”

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Nooit van gehoord. Waar was dat? Was het ver?

“Ken je dat?” De deugniet. Alsof hij mijn verbaasde blik niet zag. Maar hij wachtte mijn antwoord niet af. “Het is een eilandje in de Middellandse zee. Klein en onbekend. Daarom woon ik hier zo graag. Hier zijn misschien maar een vijftigtal inwoners.” Hij stopte, want hij moet gemerkt hebben dat mijn ogen bijna uit hun kassen vielen.

Maar goed, we hadden geen bereik met mijn thuishaven, dus moesten we het anders oplossen.

“Kan ik een briefje naar huis sturen, als de telefoon niet werkt?”

Junio trok zijn wenkbrauwen hoog op. “De post werkt nog minder dan de telefoon. Echt, ik vrees dat we gewoon geduld moeten hebben. Maar ik zal van op het werk nog eens proberen. In bedrijven lukt het soms beter en is er soms verbinding met het internet.”

“Hier niet? Heb je geen internet?”

“Nee. Ik wil het niet in huis zolang de kinderen nog klein zijn. Nu is het dom natuurlijk, in situaties als deze was het handig geweest. Mijn firma betaalt veel geld voor een degelijke verbinding, maar voor particulieren doen ze geen moeite.”

Jammer. Ik dacht met heimwee aan thuis. Kon ik maar laten weten waar ik was.

“Geef me het adres en het telefoonnummer van je ouders, dan zal ik hen van op kantoor nog eens trachten te bereiken.” Ik wilde juichen en hem omhelzen van blijdschap om wat hij voor mij wilde doen maar mijn fatsoen hield me tegen. Ik vond zelf niet de juiste woorden om hem heel hartelijk te bedanken.

“Thank you so much”, zei ik dan maar, maar hij wuifde mijn erkentelijkheid weg en gaf mij een papiertje om de gegevens op te schrijven. Daarna stak hij het in een zwarte map. Hij bladerde even tussen de papieren in de map en aarzelde. Een van de bladen haalde hij voor een stukje uit de map.

“Ik heb foto’s opgezocht van het hotel in Spanje waar je verbleef.” Hij aarzelde nog altijd. “Wil je ze zien?”

“Ja natuurlijk!” Ik zette me schrap.

“Niet zo snel!” Hij hield me tegen. “Blijf zitten, want het zijn geen mooie beelden.”

Voorzichtig haalde hij het blad helemaal uit de map en schoof het naar me toe.

Ik begreep er niets van. “Waar is het hotel?” Het enige dat ik te zien kreeg, was een grijze massa stenen.

Junio antwoordde niet. Hij keek me verontschuldigend aan.

“Ik zie geen hotel. Waar is het dan?”

Junio antwoordde nog steeds niet.

Toen pas begreep ik wat hij bedoelde: van het hotel restte nog enkel een vlakte met grijze stenen.

“Maar dat kan toch niet! Waar is het zwembad? Waar zijn de bomen?”

“Ze zijn erg lelijk tekeer gegaan, Sarah, er blijft echt niets meer over van het hotel en zijn omgeving.”

Ik voelde mijn keel dik worden en mijn hoofd ijl. Ik hield mijn ogen krampachtig vast op het blad, alsof ik er een stukje boom wilde zien uitgroeien, of het water uit het zwembad wilde zien opspringen. Als ik maar geconcentreerd genoeg keek, kroop er misschien wel een kind vanonder het puin. De enige kleur hier en daar op de foto kwam van een gescheurd stuk stof van wat dan ook.

Deze foto tartte elke verbeelding. De naam van het hotel stond boven de foto gedrukt. Er was dus geen twijfel mogelijk: Junio had wel degelijk de juiste foto afgedrukt. Aan wat voor nachtmerrie was ik toch ontsnapt?!

“Kan je alsjeblief proberen mijn ouders te contacteren?” Ik stotterde en mijn stem beefde en miste kracht. Ik wilde huilen maar het was alsof ik geen tranen meer had. Ik plaatste mijn ellebogen op het bureau en liet mijn hoofd in mijn handen rusten. Junio legde zijn hand op mijn schouder.

“Natuurlijk,” zei hij, “Ik zal je helpen zoveel ik kan.”

Een hele tijd later bracht Junio me terug naar mijn kamer. Onderweg legde hij me uit dat de andere ruimtes vooral logeerkamers waren voor zijn familie. Vraag me niet waar die precies vandaan moesten komen, het was ook een land waar ik nog nooit van had gehoord. Momenteel was ik de enige gast, daarom had ik de grootste kamer gekregen.

“Als het morgen goed met je gaat, heb ik een verrassing.” Hij glimlachte speels, maar ik was te moe en echt niet in de stemming.

‘s Avonds bracht hij me nog een warme maaltijd met rijst en zeevruchten. Ik had alleen maar zin om over te geven.

3.

Mijn ontbijt stond klaar toen ik de volgende ochtend ontwaakte. Het moet vroeger geweest zijn dan anders, want de lichtinval van de zon kwam meer uit de linkerhoek van het raam. Was Junio dan al zo vroeg naar zijn werk vertrokken? Twintig voor elf, gaf de klok aan. Natuurlijk, waarom keek ik eigenlijk nog?

Dan dacht ik terug aan het briefje met het adres van thuis dat ik had meegegeven. Ik beeldde me in hoe het zou verlopen. Wie zou opnemen als hij belde? Mama? Of eerder papa, want mama was altijd wel ergens mee bezig, zodat het meestal mijn vader was die reageerde als er iemand telefoneerde of aanbelde. Wat zou hij zeggen? Verstonden mijn ouders eigenlijk Engels? Ik had het hen nooit horen spreken. In tegenstelling tot de meeste bewoners van ons dorp kon mijn familie over het algemeen beter overweg met het Frans dan met het Engels.

Ik stond op en nam het ontbijt mee naar de chaise longue in het salon. Het beeld van het verwoeste hotel, wilde niet van mijn netvlies. Het zonovergoten vakantieverblijf was niet meer. Geen zwembad meer, geen strandstoelen en geen opgewonden kinderstemmetjes. Dit jaar geen Spaanse hit, die me jaren later nog aan deze vakantie zou herinneren. De vrolijke kleuren en de vakantiestemming die van de foto hadden moeten knallen, lagen nu diep bedolven onder de grijze massa stenen. Het contrast kon niet groter zijn. Verdiept in die gedachten zat ik de hele tijd te kauwen op een hap yoghurt. Ik slikte hem door en schoof het nog amper aangebroken potje van mij weg. Mijn oog viel op een stapeltje tijdschriften in een rekje.

Dat zou toch voor even afleiden, dacht ik, en ik knielde voor het rekje. Het waren Engelstalige tijdschriften met veel foto's van sterren. Eigenlijk een prima gelegenheid om mijn Engels wat bij te schaven. Ik zette het dienblad met het bijna onaangeroerde ontbijt terug waar het altijd stond en installeerde me met enkele boekjes. Zonder echt te kijken, bladerde ik maar wat en bleef uiteindelijk staren naar een artikel over Tom Cruise.

Zo moet ik in slaap zijn gevallen, want op een bepaald ogenblik keek ik op en Junio stond lachend voor mij.

“Probeer je te lezen?” spotte hij.

“Ja!” zei ik overtuigd.

“Goed idee,” zei hij, “ik zal je wat recentere lectuur meebrengen.”

Dat stond me wel aan. Mijn vakantie lag hoe dan ook compleet aan diggelen, maar ik zat hier wel op een eiland. Lectuur met informatie over de streek was welkom. Ik kon maar beter het beste van de situatie maken.

“Heb je mijn familie kunnen bereiken?” En wie heb je aan de lijn gehad? En hoe gaat het met hen? Komen ze me halen? Wanneer dan? Ik popelde om al mijn vragen te kunnen afvuren. Maar Junio beet op zijn lip en schudde het hoofd. “Het spijt me. Ik probeer het morgen nog eens.”

Het werd wit voor mijn ogen. Ik bleef bij bewustzijn, maar het bloed in mijn bovenkamer stopte met stromen.

Wat ging er om in het hoofd van mijn ouders? Ze moesten hebben gehoord van de aanslag op het hotel. Voor mijn vertrek had ik hen wel gezegd in welke stad ik verbleef, maar niet in welk hotel. Ze waren vast ongerust. Al zoveel dagen – of waren het weken – dat ik niets van me liet horen. Ik kon nu

alleen hopen dat ze ervan overtuigd waren dat ik in een ander hotel logeerde, en dat ze de moed dus niet zouden verliezen.

Junio kwam naast me zitten. Mijn lip trilde en ik staarde naar de grond.

“Denk hier eens aan, je bent in goede handen bij mij, dus als we je ouders kunnen bereiken, dan is het wel met goed nieuws.”

Hij had een punt.

“En jij had een verrassing voor mij”, herinnerde ik hem. Junio leek te schrikken. Hij keek recht voor zich uit en beet op zijn lip. Was het dan geen aangename verrassing?

“Dat ben je niet vergeten.”

“Natuurlijk niet, *‘als het goed met me gaat’*, heb je gezegd. Ik ben nu wel aan een verrassing toe.”

“En wanneer was dat?”

“Vandaag toch? Je zei toch *‘morgen’*?” Man, hou me nu niet voor de gek, het is er nu het moment niet voor.

Junio knikte en haalde diep adem.

“Dat is al twee dagen geleden.”

“Wat bedoel je?”

“Sarah, je hebt gisteren de hele dag geslapen.” Hij wees naar de schotel met mijn ontbijt. “Ik breng je elke morgen ontbijt, maar vaak slaap je zo lang dat ik de schotel gewoon terug meeneem.”

Ik zat hem met open mond aan te staren.

“Het gaat de goede kant met je op, maar je bent echt nog niet hersteld.”

Mijn hersenen hielden halt. Kan je gewoon dagen aan een stuk doorslapen?

“Maak me dan wakker”, zei ik.

Hij schudde het hoofd. “Dat mag ik zeker niet doen. Je hebt die slaap nodig.”

“Maar ...”

Hij legde zijn hand op mijn knie. “De dokter is hier gisteren nog geweest. Jammer dat je sliep, want hij had het je kunnen uitleggen. Je hebt een zeer traumatische gebeurtenis meegemaakt, en het nieuws over het hotel, heeft er geen goed aan gedaan. De dokter was boos dat ik het je verteld had.”

Was hier een dokter geweest? En ik wist nergens van?!
“Trek het je maar niet aan, Sarah, de dokter komt morgen terug. Nu je het weet, treft hij je misschien wel wakker.”

Hij lachte weer zo speels, ik deed alsof ik hem een tik op de arm gaf.

“Kom mee,” zei hij, “het is niet de beloofde verrassing, maar ik heb wel iets voor je.”

Omdat ik altijd blij was even uit de kamer te kunnen, sprong ik meteen recht. Te snel blijkbaar, want de hele kamer draaide. Ik viel terug neer.

“Rustig maar, neem je tijd.”

Hij reikte me een glas water aan.

“Je moet vooral genoeg drinken.”

Met kleine teugjes dronk ik het glas leeg. Ik was niet overtuigd dat het hielp, maar goed, vocht kon nooit kwaad.
“Kom, probeer nog eens.”

Deze keer hield hij mijn arm vast. Het ging beter. Ik volgde hem naar de gang. We liepen nu rechtdoor over de open plek. Rechts was een deur die we binnengingen.

Het was een soort van dressing. Rechts in de kamer hingen mannenkleden, links vrouwenkleden en tegen de muur was nog een rek met kinderkleden.

Junio zag me nadenken.

“Dit zijn kleren voor als ik gasten heb”, lachte hij. “Familie. Zo hoeven ze geen enorme koffers van thuis mee te sleuren.”
“Vriendelijk idee.”

Hij trok zijn schouders op. “Ik heb er toch plaats voor.”

Hij deed nog een stap naar voren en wees achtereenvolgens naar de kant van de dameskleren en dan naar mij.

“Misschien wil je graag eens van outfit veranderen.”

Die man kon mijn gedachten lezen. Mijn gezicht moet helemaal opgeklaard zijn want Junio lachte. Mijn ondergoed had ik al uitgewassen onder de douche, en met de haardroger gedroogd, maar die stomme T-shirt en short vervloekte ik al elke keer wanneer ik me net gewassen had. Ook al was dat nog niet vaak gebeurd. Fris en schoon wilde ik dan in verse kleren kruipen, maar nee, ik had alleen maar die kleren, waar ik dan nog in sliep ook.

“Ik wil heel graag eens iets anders aantrekken dan dit.” En ik wees met een vies gezicht naar de kleren die ik droeg.

“Goed dan”, zei Junio. Hij wees me een mand waar ik mijn oude kleren mocht inleggen. Die zouden dan binnen de week netjes gewassen terugkomen. En telkens wanneer ik iets nodig had, mocht ik hier komen kijken.

“Dankjewel”, zei ik, en ik had het zelden meer gemeend dan nu.

Hij verliet de kamer en ik bleef in de dressing. Ik voelde me een beetje als Assepoester voor de kast van haar stiefzusters. Alleen mocht ik nu eender wat kiezen om te dragen. Links van de kamer was een deur, die jammer genoeg op slot was. Inderdaad, tussen deze ruimte en de trap die naar beneden ging, moest nog een plaats zijn. Een soort bergkamer? Een logeerkamer? Slaapkamer? Of zou die plaats gewoon te

maken hebben met deze kleedkamer? Een wasruimte? Dat leek wel logisch. De wasmand stond hier tenslotte ook. Ik glimlachte opgelucht. Dat mysterie was alvast opgelost.

Ik waande me in een kledingwinkel, alleen was hier van elk kledingstuk maar één exemplaar. Allemaal hadden ze ongeveer dezelfde maat. Toevallig mijn maat. Zijn familie had blijkbaar nogal een standaardmaat, zoals ik, en eigenlijk ook zoals Junio zelf. Hij was niet al te groot, maar ook niet klein. Middelmatic gebouwd, geen overdreven gespierde schouders, geen bierbuikje.

Ik koos een donkerrood kleedje en vond er een zwart katoenen vestje bij. Het was een leuk model, zowel casual voor overdag, maar het kon evengoed voor een etentje 's avonds. Met leuke kleren zou ik me misschien al wat beter voelen. Of toch minder zwaarmoedig.

Onder in het rek met kleren trof ik een hele verzameling schoenen. Maat 37, 38 en 39, precies wat ik nodig had! Ik had hier eigenlijk nog geen schoenen gemist. Misschien was ik zelfs blootsvoets toegekomen. Ik koos een paar witte teenslippers uit. Die zouden overal wel bij passen en het leek me ideaal schoeisel voor hier binnen en op het eiland. Ik keek nog eens rond in de kleedkamer en klaarde helemaal op toen ik enkele bakken ondergoed zag liggen. Hoe blij kan je iemand maken met iets eenvoudigs als een propere onderbroek.

Met mijn buit voorzichtig over mijn arm gedrapeerd vertrok ik terug naar mijn kamer. Junio stond met zijn rug naar de deur naar buiten te kijken en draaide zich naar me toe toen ik binnenkwam. Ik stopte abrupt, net of hij me betrapte had.